

SLOVENSKI NAROD.

Jobaja vsak dan sveder, izimki nedelje in praznike ter valja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vsa leta 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša. Za oznakila plačuje se od štiritopne petit-vrste po 6 kr., če se oznakilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravištvo je na Kongresnem trgu št. 12. Upravištvo naj se blagovolió pošiljati naročnine, reklamacije, oznakila, t. j. vse administrativne stvari.

Avstrija in Bolgarska.

Bolgarija je velezanimiva dežela. Na pragu orijenta in evropske kulture stoječa, je Bolgarija država, v kateri sta prav pikantno zmešana pariška rafinovanost in turška surovost. Bolgarija je dežela iznenadenj, dežela pravljic in bajk, dežela romantike, senzacij, torišče raznih klativitezov, lepib, a groznih roparjev, pa valilnica najzanimivejših vestij z Balkana.

Sklepom berlinske pogodbe je postala Bolgarija kolikor toliko samostojna država z lastnim vladarjem. Z velikim sijajem je zasel Aleksander Battenberški novi in tesni prestolček, z veliko slavo se je ovenčala Bolgarija po zmagoviti vojni s Srbijo, kar nakrat pa je moral junaški Battenberžan iz dežele, in evropski kabineti so imeli zopet sila srbij z iskanjem novega vladarja. Koliko zanimivosti je bilo čitati takrat o Bolgariji! In glej! V avstrijskem lajtnantu, v neznanem princu Koburškem je našla na veliko začudenje osirotela država novega „deželnega očeta“! In potem večna diplomatska spletkarenja radi Bolgarije... velika ljubezen Avstro Ogerske... velikanska zamera v Rusiji — in zopet narobe in zopet na lice, neprestano prematavanje, večno izpreminjevanje dežja in solnca. In potem vladanje slovitega Stambulova, njegova grozodejstva, njegova smrt... romanje bolgarskih državnih zastopnikov na peterburški dvor... krst kneževiča Borisa — na to velika zamera v Rimu, huda jeza na avstrijskem dvoru, pa naklonjenost spravljenege carja Rusije. A še ni konca senzacij! Nakrat se raznesejo po vseh avstrijskih časopisih vesti o umoru Avstrijanke. Morilec je knezov ljubljence, kneginjin velik prijatelj! Govori se: knez sam je usročil Bojčevu, naj „odstrani“ preveč zvesto ljubico. In potem poročna obravnava, ki je bila s svojimi sejami le nepretrgana veriga senzačnih, prezanimivih novostij o bolgarski justici, o bolgarskem dvoru in njega glavarih. Svet je strmél in se zabaval. Ker pa se je drznilo avstrijsko časopisje ostro obsojati bulgarske raz-

mere, se je dvignil v imenu kneza Ferdinanda sam ministerski predsednik Stojlov ter je zalučil z občudovanja vredno smelostjo očitalcem v obraz besede: „Molčite, klevetaiki! Pometajte najprej pred avstrijskim pragom, izderite poprej bruno iz očesa stare Avstrije, predno se zadirate na mlado, še nezavito, v kulturi le polagoma napredujočo Bolgarijo!“

Tako je govoril Stojlov in Avstrija je bila seveda hudo razžaljena. Zadoščenje morala je dobiti vsekakor, in dovolj čudno je, da ni našla toliko časa načina, da vzame v strah tega palčka, to malo domovino Stojlova.

Včeraj pa je sporočil brzozjav, da je zastopnik Avstro Ogerske v kategoričnem načinu zahteval od bolgarske vlade, naj poda za nekvalifikovane razčlitive Stojlova v najkrajšem času popolno satisfakcijo. Ako Bolgarija tej zahtevi ne zadosti, pretrga Avstro Ogerska vsako diplomatsko zvezo z njo.

Zahteva Avstro-Ogerske je opravičena in žalitev Bolgarije, primerjajoče svoje polatijske razmere z našimi, je nečuvna. Smešna in naravnost komedijantska pa je silna ogorčenost, katero kaže sedaj avstrijsko nemško časopisje. V najgrših izrazih napada to časopisje Bolgarijo, katero je še nedavno branilo in celo hvalelo. Ko je živel še Stambulov, ko je njegova klika podkupovala avstrijske židovske liste, tedaj ni videlo to časopisje vseh nezaslišanih grozodejstev in v nebo vpijočih krivic, katere so se vršile javno v Bolgariji. V tistih časih je bila „Nene Freie Presse“ glavna zagovornica surovih bolgarskih razmer, kar je bil tedaj nemški upliv tam doli največji. Ko pa so se po umoru bolgarskega Nerona v Bolgariji politične razmere zasuknile, ko je prišel iz nova ruski upliv do prejšnje veljave, tedaj se je nakrat zaobrnila veterinica na strehah nemških uredništev in psavke so deževale na bolgarsko vlado in na nedolžni bolgarski narod. Naklonjenosti Rusije nemški žurnalisti ne morejo odpustiti Bolgariji, in od tod vsa narejena togota. Dovelj časa se je šopiril na Balkanu nemški upliv, knez sam je Nемец, njegovi prvi svetovalsci so bili še nedavno ljubljenci

dunajskih čifatskih milijonarjev. Njihova krivda je torej, če so v Bolgariji razmera še vedno toli divjaške!

Ogorčenost nemškega časopisja radi arogance Stojlova, katerega se še predlanskim dunajski dnevnik povzdigoval do nebes, je tedaj le lažnjiva, izvirajoča iz ljubosumnosti. Ako bi bil danes nemški upliv v Bolgariji še vedno velik, bili bi prav ti listi oni, ki bi molčali.

Kako se razreši ta najnovejši in vsekakor zopet jako zanimivi konflikt mej našo in bolgarsko državo, še ni znano. Knez je v Carigradu, kjer se klanja turškemu sultanu. Dokler se ne povrne, bo morala že počakati avstrijska vlada. Knez Ferdinand bo morda žrtvoval Stojlova, s znano je, da je Stojlov govoril izrečno v imenu kneza samega. Ljuboznivost Avstrije do Bolgarije pa je vsekakor za dlje časa odbita. Vprašanje je samo: komu na korist in komu na škodo? Slovanski Bolgari niso imeli od nemških prijateljev nikdar nič dobrega, in skoro gotovo jih ta konflikt le še tem tesnejše zveže s Rusijo, kateri se morajo zahvaliti za vse, kar so! Morda doživimo v kratkem zopet kaj zanimivega na Balhanu.

V Ljubljani, 12. avgusta.

Češki državni poslanci vseh treh dežel češke krone so glede bodoče taktike do cela složni. To se je pokazalo na shodu v Prerovu. Moravski, šlezjski in češki poslanci so sklenili, da vstrajajo v desnici, ter da hočejo Badenija i poslej podpirati. Da bi zavzeli češki poslanci takoj odločno opozicijsko stališče, kar zahtevajo moravski radikali, to se zavrača. Poslanci hočejo počakati, hoče li Badenji izvajati načela avtonomije in enakopravnosti v smislu adresaega načrta večine. „Politika“ obžaljuje, zakaj niso bili na shod v Prerovu povabljeni tudi poslanci katoliške narodne stranke. — Glede spravnih načrtov vlade izjavljajo se doslej i Nemci i Čehi jednako nezadovoljno, in bržčas pada i ta načrt v vodo.

LISTEK.

† Profesor Ivan Vidmar.

„Und wenn er sich's erwirbt,
So legt er sich und stirbt.“

Teh verzov sem se nehoté domislil, ko nam je došla preko Novega mesta vest, da je preminil Ivan Vidmar v Toplicah, kamor je bil šel naposled zdravja iskat. Toliko truda, napora, neizpolnenih nad, žaljenja, bridkosti — na vse to mrvice zadoščanja — potem pa — smrt! „Und wenn er sich's erwirbt, so legt er sich und stirbt!“

Lani o tem času nekako je bil šele imenovan na gimnazijo v Novem mestu po mnogoletnem suplentovanju. Prepozno! Ko je odbajal na svojo novo službo, že ni bil več zdrav.

Pokojniki pa ni samo žrtev splošne suplentovske bede, katero so trpeli in trpe slovenski in neslovenski mladeniči v Avstriji, ampak je tudi žrtev tistih žalostnih vzgojnih odnošajev, katere je prebiti večini naših mladeničev, ki hote vstopiti v kolo slovenskega razumnštva. A premnogo jih v tem boju omaga; mnogi sicer premagajo vse cvire, pa s tolikimi ranami, da dolgo ne uživajo sadov svoje zmage. Mej poslednjimi je bil tudi naš Vidmar.

Kot gimnazijec je bil neizmerno priden, in še živo nam je pred očmi, kako je plavalasi, rdeče-

lični fantek strastao tekmoval za „primat“ v svojem razredu s pokojnim Maršalekom, ki pa je vzpričo svojega prirojenega talenta zmagoval; po prerani smrti Maršalekovi pa je prešla „palma“ v Vidmarjeve roke.

A vzgoja, domača vzgoja! Res je vladala v i moviti hiši pobožnost, pa tudi nekaka frugalnost in rustikalnost, katere posledice se pokojnik do zadnjega ni mogel otresti. In predsodki, ki so mu bili tako izza mrisda vcepljeni, so mu branili, da bi bil z odprtimi okomi stopal mej svet, spoznaval ljudi — moške in ženske — dobre in hudobne — ter si iz njih izbiral svojo družbo po najboljši vesti in zavesti in se je tudi držal. Ne, doma za svojimi knjigami si je špekulativno ustvaril nekako podobo o svetu, in s to podobo je stopil vsekdar mej ljudi in z njo primerjal in po njej presojal vsakoga, s katerim ga je sreča in nesreča spravila v dotiko. A ko se je uveril, da ti ljudje nikakor ne ustrezajo utopijam, ki si jih je bil o njih ustvaril, tedaj je rohnel in se srdil na te ljudi in na vse človeštvo. Kaj čudo, da potemtakem ni poznal srednjega merila za presojevanje ljudi, nego si je ustvaril samo dvojno kategorijo: kategorijo idealov, odličnjakov, plemenitih značajev, in kategorijo zavrzencev, podležev. In kolikrat je doletela katerega najboljših njegovih znancev, da ga je vrgel iz prve kategorije v drugo...

In pa še nečemu je bila vzrok omejena domača vzgoja: neki čudni ljudomrznosti ter otročji bojazni in sramežljivosti pred ženskimi spolom, zaradi katere je moral slišati mnogo zbadljivk; a dolgo se je ni mogel otresti tiste bojazljivosti, in še pozneje mu je mnogo nabudila; kajti ta bojazljivost v zvezi s tisto že omenjeno krivo idealomanijo ga je privedla do jako čudnih nazorov o ženstvu. Posledice teh predsodkov pa je moral pokojnik bridko okusiti...

Zalezna pridnost ga ni zapustila niti v poznejših letih, ko se je pripravil na sedmješolski izpit, katerega je vzpričo svoje prirojene bojazljivosti in tankovestnosti dalje časa odlašal, dasi mu tega ni bilo treba, ker je imel poleg jeklene vztrajnosti tudi izvrsten spomin in zategadelj bogato zalogo filološkega znanja.

A tudi na to stran je pretiraval; kakor pravi Didymos Chalkenteros je predsedeval pozno v noč, sključen nad knjigo. Mi drugi, ki smo dijaško življenje okušali tudi od veselejše strani, smo dostikrat v poznih ali bolje: v zgodnjih urah stopili mimo njegovega stanovanja, iz katerega so še vedno sevali skozi špranje lesenih žaluzij žarki njegove svetilke. Tedaj smo mi razposajenci pokojniku večkrat uprizorili kak „ulk“ — poleg mene, ki sem ostal liberalac, zlasti tudi še moj tedanji tovarš ki pa je dandanes korifaja mej konservativci —

Ogerska zbornica je sprejela vpeljevalni zakon za kazenske obravnave ter je seje prelozila do 27. septembra.

Bolgarski knez je posetil najprej rumunskega kralja, potem pa turškega cesarja. V sled tega so poročali nekateri časopisi z vsjo resnobo, da namerava bolgarska vlada proklamovati neodvisnost Bolgarije, oziroma proglašati kneza Ferdinanda kraljem. To naj bi se bilo zgodilo 10. avgusta t. l., t. j. na dan desete obletnice, odkar je knez zasedel vladarski prestol. Iz Peterburga prizaša „Pol. Corr.“ iz „povsem zanesljivega vira“ poročilo, po katerem v Peterburgu nikakor ne želijo, da bi bilo na teh vestih kaj resnice. Ruska vlada smatra tak poskus za jako nevarno akcijo, ki bi porušila sedanji položaj balkanski in ki bi uničila določbe berlinske pogodbe. Tak poskus je v najostrejšem nasprotju z željami iz z načeli peterburškega kabineta. Že same resnične vesti, da so se začele na macedonsko-bolgarski meji zbirati velike turške čete, bi morale zadostovati, da izpozna Bolgarija veliko nevarnost, katero izziva s takimi nameni. Te bi spravile mir v opasnost in vlasti bi se jim ustavile. — „Neue Freie Presse“ prijavlja brzovjavo iz Carigrada, v kateri se popisuje sijajni sprejem kneza na sultanovem dvoru, ter pristavlja: Potovanje kneza Ferdinanda se je izvršilo, kakor se tu govori, na izrečno željo Rusije ter je smatrati knezov poset za sijajno manifestacijo Bolgarije, ki hoče ohraniti na Balkanu status quo. Turški krogi vidijo v posetu kneza velik uspeh sultanove politike.

V Peterburgu so se govorile, kakor je to navada, oficijalne napitnice obeh vladarjev. Ruski car Nikolaj II. je govoril kratko in trezno, kakor pri svojem posetu v Nemčiji. Naglašal je rodbinske vezi, ki vežejo vladarja, se dotaknil sedanjega dobrega razmerja med obema državama ter povdarjal, da stremita obe strani za obranitvijo svetovnega mira. Frazasto in gostobesedno je, kakor vedno, govoril nemški cesar. Viljem II. je „polagal“ za „milsteljive besede“ carja „najgloblje občutno zahvalo“ k carjevim „učenim“ ter je smatral svoje imenovanje ruskim admiralom dokazom, da se „tradicionalno, iskreno, na neporušljivi podlagi stoječe razmerje obeh držav vedno vzdrža.“ Končno je svečano obljubljal, da hoče carja pri velikem delu, s katerim ohrani narodom Evrope mir, krepko podpirati. Cesar Viljem je govoril zadnje besede svoje napitnice rusko.

„Zaveza slov. učiteljskih društev“.

IX. glavna skupščina dne 4. in 5. avgusta t. l. v Celji.

Dovršila se je zopet pomenljiva slavnost slovensko-hrvaškega učiteljstva, IX. glavno zborovanje dične učiteljske „Zaveze“ v srcu slovenskega Štajerja, v „nemškem“ Celji. Celje nam pač ni pokazalo svojega lica v praznični obleki, sprejem bil je bolj tih, a tem bolj srčnejši, ker sprejela so nas srca celjskih Slovencev.

Jutranji vlaki dne 4. avgusta pripeljali so vedno udeležencev in kmalu se je v „Narodnem domu“ zbralo toliko učiteljstva, da je skoro prostora primanjkovalo. Ne motimo se dosti, ako re-

trkali smo mu na lesene oknice ter ga vabili, naj pusti stare „špehe“ in gre z nami „krekati“. Zaman! Nikoli se ni dal pregovoriti, temveč jezno nas je zavračal in nam po vsem svetu zabavljaj.

In vendar bi bil morda bolje storil, da bi si bil dal tačas nekaj več odduška. Da bi mogel pozno v noč vztrajati pri knjigah in se ubraniti spavca, je neizmerno pušil, zlasti rad viržinke. To prestrastno pušenje in pa vedno sključeno predsedavanje v zadublem in vlažnem stanovanju mu je silno oslabilo živce ter mu korenito pokvarilo želodec. To je bil izvor vsega poznejšega nezdravja in nedietnosti. Ta nervoznost in pa nekaka trmoglavost pa mu nista dali, da bi se bil sistematično lečil, kar je bilo iz početka vsekakor še možno — nego — impulziven kakor je bil — se je vsled hipnih vtiskov ravnal po raznih nasvetih ter segal sedaj po tem, sedaj po onem sredstvu, zlasti tudi po takih pijačah, ki so mu vsaj za trenotek pomirile mučne boleti. A vsi ti pomočki so bili samo paliativni; manj in manj tečne hrane je zaužival, ker je ni mogel prebaviti, in tako so se mu izpridila (tudi jetra, pokvarilo srce ter otrpnila jedna stran pljuč — prikazni, katerih bi bila vsaka sama zase zadostovala, da ga uniči. In poleg vseh teh, dostikrat neznosnih bolečin je moral še poučevati.

A zdravje se mu je hitro hujšalo. Ko sem ga zadnjič srečal o Vseh svetih v Ljubljani, je bil

čemo, da je bilo število udeležencev blizu 300, in to le učiteljstva, iz širne naše Slovenije. Došlo je v obilnem številu vrlo goriško in primorsko učiteljstvo, kranjsko in štajarsko; poseba pa so bile lepo zastopane v mnogobrojnem številu vrle učiteljice. Čast jim!

Točno ob 10. uri bila je seja upravnega odbora, kjer se je sklepalo o društva tikajočih se zadevah in določil vsopred delegaciji.

Ob 11. uri je zborovala delegacija. Delegatje zbrali so se skoro polnoštevilno, le prav malo smo jih pogrešali.

Gosp. predsednik „Zaveze“, L. Jelenec, pozdravi srčno došle delegate ter pozove gosp. tajnika, da poroča o delovanju upravnega odbora v minolem upravnem letu.

Iz poročila g. tajnika posnamemo, da spaja „Zaveza“ 32 učit. društev s približno 2000 udi. Na novo sta pristopili dve učiteljski društvi iz hrvaškega Primorja. A upanje je, da pristopi še jedno hrvaško učit. društvo. Dalje posnamemo iz tajnikovega poročila, da je upravni odbor potrebne korake storil, da se ljudska šola podržavi ter se v ta namen obrnil do raznih učit. „Zavez“. A tu smo ostali osamljeni, ker so se vse „Zaveze“ izrekle proti podržavljanju. Poročilo dalje omenja razne prošnje, ki so se vročile raznim korporacijam za to ali ono društveno stvar.

Iz blagajnikovega poročila je sklepati, da blagajnica stoji še precej na dobrih nogah, vključno mnogobrojnim stroškom, a pičlim dohodkom.

Radi kraja prihodaji glavni (X) skupščini „Zaveze“ izrekle se je občja želja, da naj praznuje „Zaveza“ svojo desetletnico v onem kraju, kjer je oživela, namreč v beli slovenski metropoli.

Izmej nasvetov naj omenimo nasvet gosp. Fr. Praprotnik, nadučitelja v Mozirji, da naj „Zaveza“ potrebno ukrens, da bodo tvrdke, ki zalagajo slovenske šole s potrebnimi šolskimi stvarmi, odstopile nekaj odstotkov dobička „Zavezi“, ker le na ta način se boče dosegel tak kapital pri „Zavezi“, kakoršnega imajo slične učiteljske „Zaveze“ drugod, posebno na Češkem.

Drugi nasvet je stavil g. J. Dimnik, učitelj v Ljubljani ta nasvet namreč, da naj „Zaveza“ osnuje prilikom 50letnega vladanja našega vladarja „šolski muzej slovensko in primorsko-hrvaškega učiteljstva“ v Ljubljani. Resolucije, koje je objavil že „Slov. Narod“, bile so soglasno sprejete.

Predlog, da naj „Zaveza“ začne izdavat i sistematično učiteljsko knjižnico — poročevalec g. V. Strmšek — se ni vsprejel, ker v sedanji dobi čas ni še primeren, in ker imamo že društvo, ki skrbi že itak za tako knjižnico, to društvo je pedagogijsko društvo v Krškem.

Ob 8. uri zvečer istega dne vršil se je „koncert s pesmami“ v veliki dvorani „Narodnega doma“.

Udeležba je bila ogromna. Koncerta udeležilo se je mnogo odličnih celjskih rodoljubov, počastil nas je tudi gospod okrajni glavar. Vse točke izvajale so se z ono natančnostjo, koja je le mogoča pri sodelovanju tako izvežbanih pevki in pevcev. Koncert bi se gotovo veličastneje izvršil, da nam niso odrekle razne bližnje in daljne vojaške godbe svojega sodelovanje, ba je iz „političnih ozirov“, napram celjskim pristojnikom. Da bi omenjali in na drobno ocenjevali točko za točko, to ni naša naloga, omenjamo le, da nas je prav iznenadil s svojim mojstersko dovršenim gozlanjem gospod F. Serajnik. To je umetnik in zgrešil je svoj poklic. Da je gospica Osana s svojim ljubkim deklamovanjem zadovoljila vse udeležnike, to se tako razume.

Zadnja točka morala je odpasti, ker se je slavno c. kr. okr. glavarstvo v Celji spodtikalo ob

še dosti čvrt videti; o Pustu je že onemogel ter iskal zdravja v bolnici milosrdnih bratov v Kandiji. Ko je navidezno nekoliko okreval, se je šel utrjevati v Toplice, a pomoči ni bilo več. Pritisnila je naposled vodenica, in zadnjih pet daj pred smrtjo ni že zaužil ničesar...

Sedaj ga ni več mej nami; rešen je vsah bolečin.

Pokojnega Vidmarja življenje pa je tipično za mučenštvo onih naših sinov, kateri se hote povzpeli do višje socialne stopinje, bodisi iz lastne energije, bodisi po volji svojih roditeljev, češ, „da si bodo lažje služili svoj kruh“. Kolikrat se ta namen izjalovi ter izprevrže v golo ironijo: ko se naposled preriješ v krog razumnikov, ti odreče želodec, in kakor Tantal moraš stradati poleg polne skleda, a tvoj brat — kmet ima vsaj dober želodec, če si ga tudi polni z ovsenim kruhom.

In vendar morajo biti tudi taki mučeniki! Narod potrebuje razumnštva, vedno več ga potrebuje, zlasti tudi profesorjev, in dasi je ravno profesorska karijera pravi križev pot, in dasi ravno mej profesorji neusmiljeno žanje smrtna kosa, vendar moramo vedno dopolnjevat i vrste ter mašiti nastale praznine, da nam ne vzemo še te peščice srednjih šol, rekoč: „Učiteljev nimate!“ — Vidmar je umrl, pa drug na njegovo mesto!

Kontoveljec.

pesni „Ilijada oživljena“. — Šmarska godba svirala je neumorno do ranega jutra vsem čestilkam in čestilcem boginje pesa.

Po dokončani sv. maši ob 8. uri v četrtek dne 5. avgusta, pričel se je točno ob 9. uri glavni zbor v posojilnični posvetovalni dvorani „Narodnega doma“. Gosp. predsednik pozdravi najprej vse udeležence, posebno pa vrlega zastopnika hrvaškega učiteljstva Maksa Juršiča, ravnatelja v Križevcih, dež. odbornika Goriške gosp. dr. Tuma, c. kr. šol. svetovalca g. F. Vodopivca, g. ravnatelja Schreinerja in okraj. šol. nadzornike, mej kojimi smo opazili le jednega iz probujene kranjske, in vrle zastopnike štajarskega duhovništva.

Kot 1. točka dnevnega vzporeda je bilo predavanje g. ravnatelja Schreinerja: Nekoliko misli o vzgojnem smotru ljudske šole. — Ker je g. ravnatelj obljubil na občno prošnjo, da objavi svoj izborni govor, zato se ne bodemo spuščali v podrobnosti.

O Ebenhochovem šolskem predlogu poročal je g. Drag. Čsniak, nadučitelj v Predosljah pri Kranji. Vnela se je o tem predmetu dolgotrajna in prav živahna debata, v kojoj so posegli tudi neučitelji. Ker je stvar važna, zato naj omenjamo nekoliko bolj podrobno.

Dež. odbornik dr. Tuma je mnenja, da bi učitelji bili veliko na bojem, ko ki dež. odbor imel več vpliva pri dež. šolskih svetih, kakor do sedaj. Kajti v deželnem šolskem svetu so večinoma možje, koje je vlada doposlala in so kolikor toliko vezani nanjo. Mej tem je pa dež. odbor kolikor toliko samostalneji, ker tukaj je imuniteta dotičnega poslanca v poštev jemati. Torej je on pač mnenja, da bi bilo na vsak način bolje, ko bi deželni odbor imel več vpliva pri raznih šolskih oblastnijah.

Gosp. Strelec slika, kako bi se potem godilo slovenskemu učiteljstvu, ko bi se izvel povsod Ebenhochov predlog.

Gosp. Knšlič odgovarja na dr. Tume opazke, ter dostavlja, da bi pač bolje bilo v istini, ko bi povsod bilo tako, kakor je na Goriškem in g. doktor je pač govoril jedino le v lokalnem oziru.

Gosp. Strmšek meni, da se ne bo le stvar napačno razumela, da učitelji niso nikakor hoteli z razgovorom o tem predmetu koga osebo napadati, temveč le v toliko razjasniti svoje stališče, da se s tem branimo, da nečemo več hlapčevati.

Oglasi se g. kaplan Kržišnik ter omenja, da se je on vedno z vsem učiteljstvom, kjerkoli je služboval, povsod prav dobro razumel. Šolo, kakoršno so zahtevali škofje in potem Ebenhoch in drugi, zahtevamo le za one kraje, kjer imajo premoč židje, oziroma socialni demokrati, kjer poučujejo učitelji drugoverci učence krščanskega veroizpovedanja. A za naše kraje je pa Ebenhochov predlog za nič. Da bi kje na Slovenskem kak učitelj deloval v šoli zoper vero, to mi ni znano, in tudi ne vrjamem, dokler se mi ne dokaže. (Klici: Saj tudi ne sme!) Prav rado se govori in kriči, da je sedanja šola vzrok demoralizacije mej mladino, a to ni istina, temveč jedino le domača vzgoja. Listi, kakor „Slovenec“ in drugi slični pišejo vedno, da se morejo šolske postave preurediti, a kako naj se preureda, tega pa ne razleži nihče. In ravno vsled tega to nesporazumljenje. (Viharno odobravanje in ploskanje) Šola in učitelj morata biti svobodna, kajti le svobodni učitelj mora biti učitelj v pravem pomenu besede. Brez svobode pa si jaz sploh ne morem misliti nobenega vsepnega dela. To je moje in mojih tovarišev mnenje. Spregovorimo vsaj resno besedo, vsaj smo vsi ljudje. Malo več jasnosti in potrpežljivosti na obeh krajih in vseh pomislekov boče konec. Ali če bodemo vedno prenapeti, škodovali si bodemo sami, vam, a največjo škodo trpel boče narod. Delujmo javno na to, da se izgube ti pomisliki, in s tem utrdimo ljubezen v narodu. (Odobravanje.)

Gosp. Ravnikar, Mokronog, prosi g. predgovornika, da naj prične s somišljeniki vplivati v tem smislu na „Slovenca“ in sorodne liste, kar boče gotovo obilo sadu obrodilo.

Gosp. ravnatelj Schreiner omenja tudi, da bi le jedino v takih krajih bilo mogoče se sprijazniti z nazori g. Tume, kakor je Goriška. Ako se pa na Štajerskem uvede to, potem bodemo pa dosti slabše, kakor na Koroškem, in kmalu bi morali zaklicati: Morituri, voš salutant! Vsi učitelji mi bodoje pritrčili, da mi nečemo nikakega boja, da se ga bojimo, da je želja vsakega rodoljuba, da delujeta učitelj in duhovnik skupno, to pa posebno pri nas, kajti drugače se zna dopolniti pregovor: kjer se pripravata dva, tretji dobiček ima.

Gosp. Tuma želi, da se stvar tako tolmači, da ni to nikaka identifikacija Ebenhocha s duhovstvom sploh, to pa za to, da se ne poojstri še bolj sedanji boj.

Gosp. poročevalec povdarja vnovič, da ta predlog ni smatrati jednakim s slovenskim duhovstvom, temveč, da je on hotel jedino le označiti stališče slovenskega učiteljstva napram predlogom Ebenhocha in druge.

Predlogi g. poročevalca se z malimi spremembami jednoglasno sprejmejo.

Kot tretje poročilo je predlog g. Fr. Brinarja, učitelja na Orešnjicah pri Vojniku, naj „Zaveza“ na pristojnem mestu deluje na to, da se bodo od slej nameščale kot suplenti, oziroma suplentimje na ljudskih šolah k večjem jedino le take osebe, ki so

dovršile najmanj 3 letnike učiteljske ali vsaj pet razredov kake druge srednje šole in ki se zavežejo, da napravijo potrebne izpite do določenega obroka. G. poročevalec utemeljeval je svoj predlog s tem, da nastavljanje drugačnih suplentov oziroma suplentinih ponižuje ugled slov. učiteljstva, ker potem nerazsodno ljudstvo misli, da je za učitelja že dandanes vsaka oseba dobra. — Predlog g. poročevalca se ovrže, kot se premalo strog ter sprejme predlog g. c. kr. šol svetovalec Fr. Vodopivec, glaseč se: „Zaveza slov. učit. društva“ deluj na to, da se od sedaj znanprej nastavlja kot supletri oziroma suplentinije jedino le postavno vsposobljene učiteljske moči.

Koprsko učit. društvo je predlagalo: „Zaveza“ naj pošlje deputacijo slov. učiteljev, obstoječo iz učiteljev v „Zavezi“ zastopanih dežel, povodom 50letnice vladanja njega Veličanstva pred najvišji prestol, da izroči spomenico njegovemu Veličanstvu.

Predlog se je z velikim navdušenjem sprejel. G. Jelenc zaključil na to glavni zbor, zahvali vse navzoče za vestrajno delovanje ter izreče še posebno zahvalo gg. poročevalcem za vestno sestavljenja poročila ter pozivlja navzoče, da i nadalje vestrajajo z istim navdušenjem pri „Zavezi“ slov. učit. društev.

Na to se je sešla še jedenkrat delegacija, da voli upravni odbor za dobo jednega leta. Na predlog g. iv. Strelca je bil z navdušenjem voljen zopet stari odbor in sicer: Predsednik: Luka Jelenc, nadučitelj v St. Jurji pri Kranji. Predsednika namestnik I.: Kristoslav Bogatec, nadučitelj v Podgradu. Predsednika namestnik II.: Anton Porekar, nadučitelj na Kumu pri Ormožu. Blagajnik: Franc Luznar, učitelj v Primskovem. Tajnika: Dragotin Česnik, nadučitelj v Predosljah, Ivan Segar, učitelj v Dol. Logatcu. Urednik: Miba Nerat, nadučitelj v Mr. boru. Odborniki: Anton Gnus, nadučitelj v Dolu, Franc Kocbek, nadučitelj v Gor. gradu in Anton Petriček, učitelj v Žalcu — za Stajersko; — Jak. Dimnik, učitelj v Ljubljani in Jernej Ravnikar, nadučitelj v Mokronogu — za Kranjsko; — Anton Berginec, nadučitelj v Povirju, Božo Dubrovič, nadučitelj pri Sv. Mateju in Ignacij Križman, učitelj v Gabrijah — za Primorsko.

Pri obedu, kojega se je udeležilo nad 200 oseb, smo slišali krasne napitnice. G. predsednik Jelenc napil je najvišjemu zaščitniku šole, njega Veličanstvu, na kar se je odpela cesarska pesem. G. dr. Serbec je napil v imenu načelnikstva posojilnice ter nam zaklical dobro došli. G. dr. Dečko v imenu okr. šol. sveta za celjsko okolico, ter izrazil, da upa, da bo i kmalu zamogel napiti v imenu slovenskega mestnega šol. sveta. G. dr. Vrečko napije slov. učiteljstvu kot idealu združene Slovenije ter povdarja, da ni slučaj, temveč nekaka usoda, da je „Narodni dom“ odprl svoje duri prvokrat društvu, v kojem ni nikakih mejnih razlik, temveč je tesno spojeno slovensko in hrvatsko učiteljstvo. G. Drag. Hribar napija slov. učiteljstvu kot vzgojiteljem slovenske nade ter povdarja, da je sramotno, da ima učitelj, koji se lakko meri z vsakim stanom glede izobrazbe, manjšo plačo, kakor navadni dajnar. G. predsednik „Zaveza“ zahvali krepkih besedih govornike, povdarjaje, da je slovenskemu učiteljstvu vedno kot največji in najvišji vzor njegovoga delovanja boljša bodočnost v duševnem oziru. Na to so se prečitale došle brzojavke, kojih je došlo nad 30, mej temi čez polovico iz Časkega.

Na veselo svidenje prihodnje leto v Ljubljani. —a.

Dnevne vesti.

V Ljubljani, 12. avgusta.

— (Demonstracija v „Zvezdi.“) Uradna „Laib. Ztg.“ je seveda tudi o demonstraciji, katera se je zgodila v ponedeljek zvečer, poročala po — svoje. Z velikim zadoščanjem je zabeležila ime tistega abiturijenta, katerega je policija v svoji preveliki gorečnosti aretovala (dočim ni aretovala nemških izzivačev), ker je nekega Nemca udaril, zamolčala pa seveda ime nemškega junaka, kateri se je bil pogumno zapodil v dotičnega abiturijenta in ga sunil, radi česar je dobil, kar je iskal. Bila bi res škoda, ko bi se ne izvedelo, kdo je dotični nemški junak, in zategadelj ga imenujemo. Zove se Walland. Sicer pa opozarjamo policijo, da so nemški gospodje, še predno je padla zaušnica, izzivali navzočne Slovence z „Windischer Hund“, kar potrdi povsem nesumljiva priča, ki je to na svoja ušesa slišala, in katere ime smo radi pripravljene imenovati slavni policiji.

— (Pokop prof. Iv. Vidmarja.) ki se je vršil včeraj ob 6. uri zvečer na pokopališču sv. Krištofa v Ljubljani, je pokazal, koliko simpatij je užival mej tukajšnjim in novomeškim občinstvom. Udeležba je bila jako velika. Prišla je večina ljubljanskih in nekaj novomeških profesorjev, več uradnikov, precej dijakov, zastopniki uredništva „Slov. Naroda“, „Slovenca“ in „Ljubljanskega Zvona“, pa izredno veliko dam. Blagemu pokojniku želimo več mir!

— (Maša na Rožniku.) Naprošeni smo objaviti: V nedeljo, dne 15. avgusta bodo imeli zidarji iz Ljubljane vsled potresa zaobljubljeno mašo

na Rožniku ob 8. zjutraj. Sv. mašo bode služil sedaj tu bivajoči ameriški misijonar gosp. F. S. Šušteršič. Pri sv. opravilu bodo peli pevci Viško-Glinške čitalnice.

— (Iz Preserja.) Občinstvo se še jedenkrat opozarja na efektivno loterijo in veselico, koju priredi kmetijska podružnica v Preserji v nedeljo 15. t. m. Pri veselici sodeluje iz prijazaosti pevsko društvo „Slavec“ iz Ljubljane. Maj posameznimi točkami svira godbeni kvartet iz Bovca.

— (Podružnica c. kr. kmet. družbe v Begunjah) priredi na vrtu gostilne g. Ferd. Michla v Poljcah v nedeljo dne 15. avgusta 1897. tombolo, kateri sledi prosta zabava. Začetek ob 4. uri popoldne. Darila za tombolo se hvaležno sprejmo. Čisti dohodek je namenjen za zgradbo društvenega poslopja.

— (Iz Tržiča.) se nam piše: Izlet, katerega so pripravili pretečeno nedeljo tamburaši tukajšnjega „Bralnega društva“ na Slap, je vsastranski dobro vspel. Tamburaši so merljivo in izborao tamburali, društveni pevci pa lepo peli umetne in narodne pesmi. Želi so splošno odobravanje. Udeležba je bila ogromna.

— (Volilni shod.) Dne 15. t. m. popoldne ob 3. uri bode državni poslanec g. vit. Berks v prostorih gostilne g. Franca Robleka v Žalcu poročal o delovanju državnega zbora.

— (Nemška surovost.) Tudi razupita „Ostdeutsche Rundschau“ poroča nekaj o celjski slavnosti. Soglasno z „Deutsche Wacht“ se zaganja v okr. glavarja, v orožništvo in v vojaštvo ter očita vsem sovražnost napram Nemcem in pristanost na korist Slovanom. Obitanja so budalosti, zakaj ko bi bili orožniki ali vojaki količkaj pristrano ravnali, zapreti bi bili morali polovico celjskih Nemcev. Ta obitanja nas kar nič ne skelē, kakor tudi ne podla laž, da so Slovenci pljuvali na spomenik cesarja Jožefa, in f a m n o pa je, da se „Ostdeutsche Rundschau“ predrzne, sumničiti značaj celega našega naroda in nas predstavljati kot strabopeten, podei narod. Slovani smo se v Celji tako viteško vedli, da smo po vsi pravici ponosni na to, in vedli smo se tako navzlic podlim, barskim izizvanjem tiste pasje zalege, kat- ra nas je napadala, in katero je sam celjski župan imenoval „Gesindel u. Bagage“. Bestijalno surovost nemških nacionalcev pač ne karakterizuje nobena stvar bolje, kakor to nizko sramotno provanje vsega naroda slovenskega, kateri pa je prevzvišan, da bi ga mogla „Ost. Rundschau“ razžaliti. Pomnite, celjski Slovenci, kaj je ta list pisal, kakor bomo to pomnili mi in pošteno plačali z obrestmi vred.

— (Tragičen konec slovenskega duhovnika.) Opetovano smo poročali o velikih sleperstvih slovenskega duhovnika Jerama. Mož je zdaj mrtev, zlost nečemo kamenja za njim metati; pomatisnemo naj samo še, kar je pričel naš, v mestu Ukiah v Kaliforniji bivajoči rojak Anton Murnik v novojeorškem „Glasu Naroda“. „Joseph Robbin, neki živinorejec blizu Cahto, je našel dne 11. julija Jeramovo truplo. Komisija je ogledala kraj in naznaniila okrajnemu uradu sledeče: Tri in pol milje od kraja, kjer se je 4. maja pripetila nesreča, Jeramovo truplo našli, stisnjeno mej skalovjem in nepopolnoma pod večo, brez suknje in brez črevljev. Pri truplu našli 58,95 dol. v gotovini in žepno uro.

— 15. julija pripeljali so truplo v Ukiah. Mr. Cook je rakev odprl, ali trupla še ni bilo skoraj spoznati, ker se ga je lotila gnjiloba v taki meri, da ni bilo moč blizu. Miss. Uršala Jeram, sestra pokojnega, je ogledala truplo posesrečenega brata in vložila zahtevo zaradi dedščine ostalega premoženja. Ubožica ni še slutila, da diha tako blizu njej veliko močnejša tekmovalka. Z ravno tistim vlakom kot Jeramova sestra, pripeljala se je mamrač v Ukiah z gostim pajčolanom zagrnjena ženska, kakih 30 let stara. V hotelu vknjižila se je kot Mrs. P. J. Frank. Tisti, ki so imeli priliko jo videti in opazovati, prištevajo jo krasoticam. Proti večeru je tudi Mrs. Frank ogledala Jeramovo truplo. Ali strašni smrad jo je tako prevzel, da ni bila vstanu izraziti dostojno spoznanja. Velika groza jo je obšla in izpovedala je, da je — kontraktno zaročena žena pokojnega, in da njeno pravo ime je Mrs. P. J. Jeram. Pravila je tudi, da ni vedela, da je bil Jeram katoliški duhovnik, češ, nikoli ga ni videla, da bi bil nosil zavratnik rimskih duhovnikov, kadar jo je v San Franciscu obiskal. Toda kmalo se je zavedla in nič več ni bilo moč izvesti od nje. Spomnila se je baje instrukcije advokata, da naj jezik za zobni drži. Po postavah države Kalifornije pak ima kontraktno zaročena žena tiste pravice kot dostojno poročena. To je, če po poravnavi dolgov ostane kaj premoženja, pripade Jeram, ne pa sestri, ali drugim sorodnikom. — Ko je njer vtonil, so zahtevali tudi truplo v San Franciscu, hoteli so ga tam raztelesiti, da bi tem lažje zadušili najmanjšo slutnjo o zadevi vzroka posesrečenja. Zvedeli so pač, kar je vedelo vse mesto Ukiah, da so Jeram in pajdaši pred osedepolnim dnevom pili pozno v noč in sicer močno pili. In da se drugi dan Peter

J. Jeram in njegov major domo Thom. Chase nista žejna podala na pot, pričajo gledalci, ki trdijo, da sta se komaj skobacala na konje. Priče ob bregu tragičnega prizora tudi pravijo, da bi Jeramu ne bilo treba utoniti. Toda naj bo temu že kakor hoče, nadškof P. W. Riordan sam je takrat poslal voz iz San Franciscu, ki bi bil imel prepeljati tjakaj Jeramove ostanke. Sedaj pa, koso ga našli, so se v San Franciscu nekoliko premislili. Menjavali so sem in tja več brzojavov, toda nazadaje so naravnost odklonili, da ne zahtevajo več trupla Jeramovega. Temu se ni kar nič čuditi, ker vkljub temu, da so ga ne samo angleški časopisi, ampak nemški, „Call. Volksfreund“ še posebej, močno obžalovali in smatrali kot mučenika za svoj narod in povzdigovali visoko v nebo, morali so namreč nazadnje poslušati ljudski glas, ki je Jerama naravnost prištevval modernim Don Juanom. — 16. dan julija zapustili sta soproga in sestra pokojnega z jednim in istim vlakom mesto Ukiah. Ubogi ženski! Kako različne misli so pač navdajale nju srca? Kdo drugi to ve, nego Vsegavedni sam. — Drugi dan, t. j. 17. julija pa so na tihem prepeljali Jeramove ostanke na katoliški mirodvor k večnemu počitku. Ni mu pel mrtvaški zvon, ni ga spremljal duhovnik, ni se pel „requiem“. Na soproga, ne sestra, niti prijatelj, niti rojaki mu niso skazali zadnje časti. V Ukiah je še šest družin ostalih Jeramovcev, toda nihče ni vedel o pogrebu; ker so mislili, da ga prepeljejo v San Franciscu. Šele drugi dan se je zvedelo, da nadškof Riordan telegrama radi Jeramovega trupla niti sprejeti ni hotel. V posebnem oddelku katoliškega mirodvora, tam kjer se le redkokrat utrne kaka solza, kjer malekdaj položi kdo kako cvetlico na gomilo, tam počiva Peter J. Jeram. Mož je bil velike nadarjenosti in le škoda, da si ni izvolil telesnim nagibom primerne stanu. Ker je v njegovi službi iskal napačna pota, zabredel je v najlepši meški dobi v zgodnji grob. Naj v miru počiva!

* (Za poplavljenca.) Občinski svet na Danaju je sklenil darovati 50.000 gl. za posesrečence po povedajih, in sicer 20.000 gl. za Niža-Avstrijsko, 20.000 gl. za Dunaj in 10.000 gl. za druge dežele. Mestni zastop je dovolil mestni straži 500 gl., pijonizskemu čestnikom, ki so vodili zgradbena dela, po dva zlata, moštvo po dva gl. Pač jako malo!

* (Surovost policije v Mostu.) Dačim trdijo nemški listi — analogno, kakor radi škandalnih prizorov v Celji, — da so Čehi zakrivali pretepe v Mostu na Čškem, sporoča mladočeski poslanec dr. Baxa kot zagovornik zaprtih Čehov sledeče podrobnosti: Zaprtih je 14 Čehov; vsi so hudo ranjeni; po obrazu na vratu in drugod imajo globoko rane in velike krvave robove. Pri pretepu v četrtak je bilo ranjenih 12 Čehov, a noben Nemec. Policija je nečuvno surovo postopala. Jednega je vrgel policist na tla, da si je razbil nos; drugega je sunil z nogo, in mu razklal brado; tretjega, v omedlevici ležečega, je vsekal s sablo po hrbtu. Nekega Čeha je udaril policist tako po ušesu, da se je napadenec onesvestil. Žandar, ki je prišel mimo je priča. Ko je sedmero Nemcev besno pretepevalo na tleh ležečega Čeha, je policija to mirno gledala ter zaprla — Čeha. V Tehanovi ulici so policisti celo sčevali Nemca na Čhe. Da bi jih ne mogli Čehi tožiti, menjali so čisto svoje številke. Ko je govoril župan v Mostu, da Čehi izzivajo, vprašal ga je dr. Baxa: „S čim pa izzivajo Čehi Nemce?“ In župan je odgovoril: „Čehi nastopajo javno s svojimi društvii, hodijo po mestu v Sokolski opravi ter se udeležujejo celo pokopov kot Sokoli.“ — In s tem žalijo ter izzivajo Nemce!!!

* (Povodenj na Ogerskem.) Donava pri Mohaču opasno narašča. Veliko hiš je že pod vodo. Nasipi poleg Donave so se na mnogih krajih potekali in voda se je razlila. Prebivalci mesta so v velikih strahih. Mnogo ljudi se je izselilo. Posebno opasna je povodenj za posestva nadvojvode Fridarika. Tam dela noč in dan 500—600 delavcev, da bi ohranili nasipe.

Darila:

Uredništvu našega lista je poslalo: Za družbo sv. Cirila in Metoda: Omizje gg. trgovskih sotrudnikov v gostilni g. Umbergerja „pri Kolovratu“ v Ljubljani namestu venca pokojnemu možu poštenjaku, vernemu sinu domovine, vzornemu narodnemu očetu gosp. Antonu Umbergerju 33 kron 60 vin. — Živel! rodoljubni darovalci in njih nasledniki!

Brzojavke.

Dunaj 12. avgusta. Vojna uprava je odločila, naj se vojaške vaje na Moravskem in na Ogerskem na vsak način vrše.

Dunaj 12. avgusta. V pravdi Verganijevi proti Schönererju, Wolfu in tovarišem je bilo ob 2. uri popoldne zaključeno dokazovanje. Vergani je umaknil jeden del svoje obtožnice proti „Ostdeutsche Rundschau“. Sodba se raglasi ponoči ali jutri.

Dunaj 11. avgusta. Hči ministerskega predsednika, komtesa Vanda Badeni, se je vče-

raj zaročila z grofom Krasinskim, sinom slav-
nega poljskega pesnika.

Madrid 12. avgusta. Vojno sodišče je
morilca ministerskega predsednika Canovasa
obsodilo na smrt. Usmrčenje se izvrši v soboto.
Morilec je grozil, da umore anarhisti tudi
Faureja.

Madrid 12. avgusta. Vlada je odkazala
vdovi umorjenega ministerskega predsednika
Canovasa penzijo 30 000 peset, kraljica jej je
podelila naslov vojvodinje.

Leta 1830, so mladi ljudje se posluževali Kopaiva-
tobolev in vbrizgavanj, da se počasi ozdravijo, posebno v
njih starosti se pojavljajočih afekcij; dandanes so mnogo
na boljem in se ozdravijo v 48 urah, ako vporabijo **Santal**
Midy. III. (243—1)

Meteorologično poročilo.

Višina nad morjem 306-2 m.

Avgust	Čas opa- zovanja	Stanje baro- metra v mm.	Tempe- ratura v °C	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm. v 24 urah
11.	9. zvečer	739.3	19.4	sr. svzh.	jasno	
12.	7. zjutraj	738.9	13.8	sl. svzh.	megla	0.0
	2. popol.	737.1	26.3	sl. jvzh.	jasno	

Srednja večerajšnja temperatura 19.2°, v soglasju z
normalom.

Dunajska borza

dne 11. avgusta 1897.

Skupni državni dolg v notab.	102	gld	40	kr.
Skupni državni dolg v srebru	102		40	
Avstrijska zlata renta	123		80	
Avstrijska kronska renta 4%	101		50	
Ogerska zlata renta 4%	122		60	
Ogerska kronska renta 4%	100		15	
Avstro-ogerske bančne delnice	954			
Kreditne delnice	367		60	
London vista	119		55	
Nemški drž. bankovci za 100 mark	58		72 1/2	
100 mark	11		74	
100 frankov	9		62	
Italijanski bankovci	45		25	
C. kr. cekini	5		85	

Komptoirist

vešč slovenskega in nemškega jezika v korespondenci, se
tako vzprejme. (1193—1)
Kje? poizve se v upravnistvu „Slovenskega Naroda“.

Globoko užaljenim srcem naznanjamo vsem ro-
dno-kom. prijateljem in znancem tužno vest o
smrti našega preljubega soproga, oziroma očeta,
svaka, starega in prastarega očeta, gospoda

Lovro Verbič-a

hišnega in zemljiškega posestnika

kateri je po dolgi in mučni bolezni, previden s
sv. zakramenti, danes, 12. t. m., ob polnoči v
89. letu svoje dobe v Gospodu zaspal.

Pozemski ostanki dragega pokojnika se bodo
v soboto, 14. avgusta, ob 9. uri dopoldne v hiši
žalosti v Lazeh št. 15 slovesno blagoslovili, pre-
nesli na pokopališče v Borovnico ter položili v
rodbinske rakeve.

Sv. maše za dušnice brale se bodo v župnijski
cerkvi v Borovnici. (1194)

Laze pri Borovnici, 12. avgusta 1897.

Frančiška Verbič roj. **Dekleva**, soproga. —
Franco, Josip, sinova. — **Frančiška, Ivana**,
Antonija, Ana, Rozalija, Jerica, Josipina,
Alojzija, hčere. — **Štefan Furlan, Franco**
Mazi, Josip Verh, Bogomir Hasenbichel,
Ivan Lenassi, Josip Dekleva, Anton Arko,
Ivan Kresnik, zetje. — **Amalija Verbič** roj.
Kos, Minka Verbič roj. **Sedmak**, sinahi.

Venci se hvaležno odklanjajo.

V gostilni „Pri zlati ribi“

v Ribjih ulicah števil. 6

dobé se vsak dan

sveži raki.

S spoštovanjem

Franjo Rozman, gostilničar.

(929—14)

Resna ženitna ponudba.

Državni uradnik, 25 let star, z letno plačo 800 gld.,
želi se poročiti z gospodično, staro 18—22 let, katera je
izurjena v gospodinjstvu. Zahteva se 5000 gld. premoženja.

Resne ponudbe s sliko, katera se vrne, naj se po-
šljejo do 20. avgusta 1897 pod „Resno“ upravnistvu
„Slovenskega Naroda“.

Na anonimne ponudbe se ozir ne jemlje. (1185—2)

Ces. kr. avstrijske državne železnice.

Izvod iz voznega reda

veljavnega od 1. junija 1897.

Odhod iz Ljubljane (juž. kol.).

Proga šest Trbiž.

(962-181)

Ob 12. uri 5 min. po odhodu vlak v Trbiž, Beljak, Celovec,
Franzenfeste, Ljubno; šest Selthal v Anseco, Ischl, Graunden, Solnograd,
Leud-Gastein, Zell ob jezuru, Inomosta, Bregence, Curih, Genevo, Paris,
des Klein-Roiffing v Steyr, Linc, na Dunaj via Amstetten. — Ob 7. uri
6 min. sjutraj osonni vlak v Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Franzens-
feste, Ljubno, Dunaj; des Selthal v Solnograd, des Klein-Roiffing v
Steyer, Linc, Budejovice, Plzenj, Marijine vari, Heb, Francove vari,
Karlove vari, Prago, Lipsko. — Ob 11. uri 50 min. dopoldne osonni vlak
v Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Ljubno, Selthal, Dunaj. — Ob 4. uri
2 min. popoldne osonni vlak v Trbiž, Beljak, Celovec, Franzensfeste,
Ljubno des Selthal v Solnograd, Leud-Gastein, Zell ob jezuru, Inomosta,
Bregence, Curih, Genevo, Paris; des Klein-Roiffing v Steyr, Linc, Budejovi-
vice, Plzenj, Marijine vari, Heb, Francove vari, Karlove vari, Prago,
Lipsko, Dunaj via Amstetten. — Ob 5. uri 39 min. popoldne osonni vlak
v Lesce-Bled, (je ob nedeljah in praznikih). — Ob 7. uri 46 min. zvečer
osonni vlak v Lesce-Bled.

Proga v Novo mesto in v Kočevje.

Ob 6. uri 15 min. sjutraj mešani vlak. — Ob 12. uri 55 min. po-
poldne mešani vlak. — Ob 6. uri 30 min. zvečer mešani vlak.

Prihod v Ljubljano (juž. kol.).

Proga iz Trbiža.

Ob 5. uri 53 min. sjutraj osonni vlak s Dunaja via Amstetten,
Solnograda, Lince, Steyr, Graunden, Ischl, Anseco, Paris, Genevo,
Curih, Bregence, Inomosta, Zella ob jezuru, Ljubna, Celovec,
Beljaka, Franzensfeste. — Ob 7. uri 55 min. sjutraj osonni vlak iz Lesce-
Bleda. — Ob 11. uri 30 min. dopoldne osonni vlak s Dunaja via Amstetten,
Karlovih varov, Heba, Marijinih varov, Planja, Budejovic, Solnograda,
Lince, Steyra, Paris, Genevo, Curih, Bregence, Inomosta, Zella ob jezuru,
Leud-Gastein, Ljubna, Celovec, Lince, Pontabla. — Ob 4. uri 57 min.
popoldne osonni vlak s Dunaja, Ljubna, Selthal, Beljaka, Celovec,
Franzenfeste, Pontabla. — Ob 9. uri 6 min. zvečer osonni vlak s Dunaja
via Amstetten in Ljubno, iz Lipskega, Prago, Francovih varov, Karlovih
varov, Heba, Marijinih varov, Planja, Budejovic, Lince, Steyra, Solnograda,
Beljaka, Celovec, Pontabla. — Ob 10. uri 25 minut zvečer osonni vlak iz
Lesce-Bleda (je ob nedeljah in praznikih).

Proga iz Novega mesta in iz Kočevja.

Ob 8. uri 19 min. sjutraj mešani vlak. — Ob 2. uri 32 min. po-
poldne mešani vlak. — Ob 8. uri 36 min. zvečer mešani vlak.

Odhod iz Ljubljane (drž. kol.) v Kamnik.

Ob 7. uri 28 min. sjutraj, ob 2. uri 5 min. popoldne, ob 6. uri
50 min. zvečer, ob 10. uri 25 min. zvečer. (Poslednji vlak je ob nedeljah
in praznikih.)

Prihod v Ljubljano (drž. kol.) iz Kamnika.

Ob 6. uri 56 min. sjutraj, ob 11. uri 8 min. dopoldne, ob 5. uri
30 min. zvečer, ob 9. uri 56 min. zvečer. (Poslednji vlak leob nedeljah
in praznikih.)

Komptoirist

za navadno pisarniško delo, več slovenskega in nem-
škega jezika v pisavi in govoru, išče stalne službe.

Ponudbe pod „Komptoirist“ na upravnistvo
„Slov. Naroda“. (1148—3)

Stanovanje

v prvem nadstropju hiše št. 3 Komenskega
ulice, obstoječe iz treh sob, kabineta i. t. d., se
tako odda. — Več se poizve v trgovini za
usnje, Resljeva cesta št. 2 | (1186—2)

Vse sveže!

KAVČIČ & LILLEG

Vse pristno!

„pri Zlatorogu“

ponujata:

Kavo:

Santos
Domingo
Salvador
Laguayra
Guatemala
Portorico
Modri Java
Mokka
Neilgherry
Ceylon
Ceylon biserni

od gld. 1.20 do gld. 1.92
kilo

Za nakup kave, ka-
tero imava zelo cenó
dobavljeno, je sedanji
položaj posebno ugoden.

Čaj:

Pekko cvetje
Carski pekko
Carska melanža
Souchong
Ningchow
Karavanski
Congo itd.

Olje:

Aix-ko
Nizza
Monte S. Angelo
Namizno
Jedilno,

Riž:

Rangoon
Bassein
Japan
Glacé ital.
Karolina

Sladkor:

Rafinada I.
Kockast
Močnat
Kristal
Kandite najfinejših vrst
Bonboni.

Sir:

Ementalec
Polementalec
Grojec
Parmesan
Gorgonzola
Eidamski
Liptavski
Romatour
Imperial
Kvargelci itd.

Južno sadje:

Sultanine
Rozine
Cibebe
Grozdičje.

Kakao:

Suchard
Riquet
Van Houten
Küfferle.

Čokolado:

Suchard
Mastrani
Lejet
Trapist
Menier.

Surogati:

Frank vse vrste
Kneipp cel
" zmlat
Katreiner
Ölz
Svetovna kava
Zdravstvena kava
Tschinkel vse vrste
Figov zmlat.

Rum Jamaica.

Cognac:

Francoski 15letni
Francoski 5letni
Domači pristni 8letni
Domači 2letni
Francosko zganje proti
trganju.

Zafran:

Francoski cel in tolčen.

Fina vina:

Zajamčeno pristna.

Tokajec H-gyalai
Bordeaux Medec
Chateaux Lafitte
St. Julien

Vöslavec

Donauperle

Vilanski

Ofenski Adelsb.

Marsala

Malaga

Ljutomersko

Jeruzalemeč

Žarovinec

Strmec itd.

Šampanjec:

Priznana najboljši tuzem-
ski pridelek, iz najboljše
nižjeavstrijske kaplje de-
gorgiran, boljši in cenejši
od francoskega, itd.

Slivovka:

Štajerska domača 15letna
Domača 5letna
Domača nova
Brinjevec kranjski.

Delikatese:

Gorčice:

Diaphane-
Tivoli-
Girondine-
Moutard
Tivoli-Dames
Kremska
Kaperce
Mixed Pickles
Pfefferoni
Kumarcé:
Kisove
Gourmand
Cnajmske
Salame
Sardine
Sardale
Konserve itd.

Likerje:

Benediktinec
Kumnovec
Vlahov
Maraschino
Triglav Klauer
Chartreuse (1189—1)
Altwater itd.

Vabiva na blagohotni ogled prodajalne.

Pismena naročila se točno in vestno izvršujejo.

Kavčič & Lilleg

„pri Zlatorogu“.